

במדינה

שיתיה להם האפשרות להכריז מלחמה עליה בעבר? האם מנעו אותם הסכמים מן העם הפלסטיני לגרומ לסיכסוכים מזוינים?
"נוציא את הקרף". שחאדה, שניסה להגיע ליד הסדר עם ישראל עוד ב-1950, כנציג הפליטים, מאמין עדיין שהסדר זה אפשרי. "פשוט אין מוצא אחר", הוא הכריז. "כי בעיית-היסוד היא הבטחת זכויותיו של העם הפלסטיני לקביעת גורלו. ברגע שתיתן לו זכות זו — נוציא את הקרף המכריע מידי אותם אנשים שיש ביכולתם להחליט על מלחמות."
 הצעד הראשון, לדעתו, חייבת להיות פנייה אל העם הפלסטיני, שיביע את דעתו במישאל-עם, תחת פיקוח בינלאומי נייטרלי. ואז יסתבר, כי כל אותם שכירים וקחילינים גים בעלי אינטרסים אישיים אינם מייצגים

העם

החופש

הגדול

החופש הגדול על הסף. תלמידי-התיכון כבר יצאו לחופשתם, וביום א' הבא יתעופו גם תלמידי בתי-הספר היסודיים.
 פם שליח האו"ם, גונאר יארינג, ארז את ניירותיו ויצא לחופשה בשוודיה הקרירה.
 אבל חופשות — אין פירושו שיתוק. הגלגלים ממשיכים להתנווכב.
 אם אין לדרוש מתלמידים שיראו מראש את קצה-החופש המתקרב, הרי שמבוגרים אסור להם לשקוע באשלייה כי האתנחתא של-החופשה היא קצה-הדאגות.

והנה, דווקא אשלייה-עצמית זו הרדימה את תושיהם של מדינאי ישראל. הם התמכרו יותר ויותר לאמונה, כי נעצרו גלגלי ה"א"ם וכי אפשר לרמות את כל העולם, הגיונם אמר בערך כך: "נסחוב את העניינים, נפרית סיסמות נבובות, ניתן ליארינג להסתובב, ממילא הוא עכשיו בחופשה, אין צורך להחליט שום החלטה מחייבת..."

אך דווקא בימי חופשתו של יארינג התעררו תומכותיה של ישראל — ובראשן ארצות-הברית ובריטניה — והחלו לוחצות על החשת ההכרעה במרחב. היה ברור, כי אם לא יתעוררו מנהיגי ישראל מתרדמת-האשלייה שלהם, יעמדו בגמר החופש לא רק מול המחנה הקומוניסטי-הערבי, אלא גם בפני לחצם של אלה שביוני אשתקד תמכו בישראל.

מפלגות

לא שוכחים

חיים משה שפירא, ראש המפד"ל, היה מופתע: מה קרה ליחסים הטובים בין מפלגתו לבין מפא"י? מדוע החלו שותפיו לפתע מתנכלים לו בחלוקת-המישרות בהג'לת הסוכנות? האם יש לראות מגמה עויינת גם בהסכמת סיעת מע"י בכנסת להעביר לחוקה את הצעתו של אורי אבנרי, בדבר תפילה מעורבת ליד הכותל (ראה דו"ח לבוחר)?

עליכן, בשעת דיון עם לוי אשכול, לא יכול היה להתאפק, הציג את השאלה ישירות: "האם כך נוהגים, אחרי שהלכנו דרך משותפת כה ארוכה?"

אשכול השיב בריחתה: "איזה דרך משו"תפת? מה היה בשנה שעברה?"
 כי שפירא שכח אולי את חלקו בקנוניה שאילצה את אשכול להרחיב את ממשלתו, ערב מלחמת-ששת-הימים. אבל אשכול — ובעיקר גולדה — לא שכחו זאת.
 ייתכן: שלא יביאו את היחסים עד למשבב, אבל הם יאלצו את הותיים להגמין את קולם בפרשת מינויו של אלון כסגן-ראש-הממשלה.

מדיניות

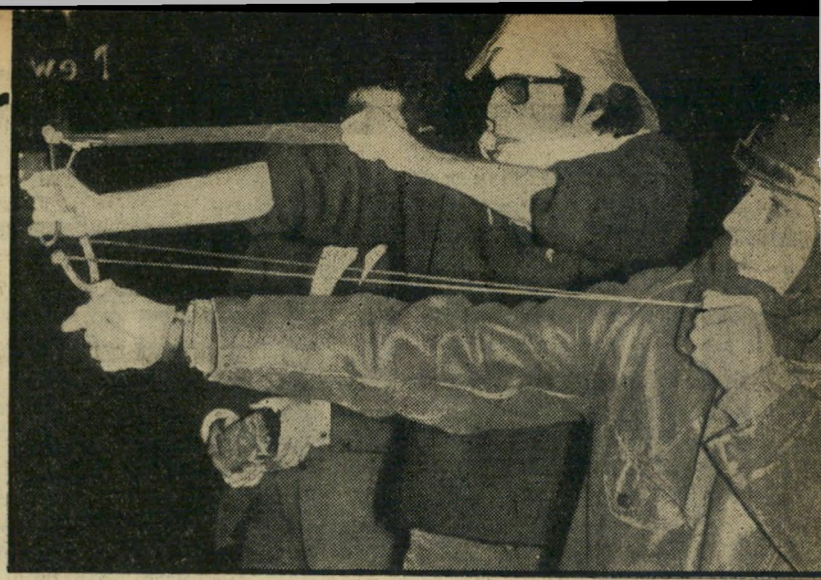
מי

יעשה

שלום?

לא רק בישראל גועשות הרוחות. גם בין תושבי הגדה המערבית ורצועת-עזה סוער אותו ויכוח על עתיד-השטחים. ככל שניראה, כי שלחיות יארינג תסתיים בכישלון, מרימים את ראשם אותם מנהיגים הדוגלים בשיתוח בין העם הפלסטיני לישראל.

אחד הידועים בהם הוא עורך-הדין עזיז שחאדה מראמאלה, בעצמו פליט מטבריה ולוחם ותיק ועיקבי למען הקמתה של רפובליקה פלסטינית. בדרך כלל נימנע הוא מפגישות עם עיתונאים ומצהרות. השבוע, בשיחה עם כתב העולם הזה, עשה חשבון עם הצהרתו האחרונה של אבא אבן. "מר אבן מודה, כי העם הפלסטיני בגדה שואף לשלום. אך השלום, לדבריו, יכון רק עם מי שהיתה לו האפשרות להכריז מלחמה. כלומר — חוסיין. בואת רוצה מר אבן לקשור את העם הפלסטיני למרכבתן של הממשלות הערביות, ולמנוע את זכותו לקבוע את גורלו.
 "ירשה לי מר אבן לשאול: האם הגשימה ישראל את השלום עליי הסכמה עם מי

האיום נשאר

חמושים בקלעים עורכים סטודנטים מצוד על סוטרים. לקראת החורף נתארגן כראוי הבטיחו הקיצוניים שהורדו למחתרת עליי חוקי-החירום. על אף "ההפגנה" מתכוננים הקיצוניים בכל המרחק.

בחירות בצרפת לא הוכרעו ה-11 שבוע. הן הוכרעו לפני קרוב לשנה, כאשר החליטו הסוציאליסטים והקומוניסטים סים להקים גוש גדול, חלוש וחסרי-מעוף — כאלטרנטיבה לגוש הימין המורכב, רובו

נצחון הפחד

בישראל מלפני חמש שנים. עוד לפני שהבחירות יערכו, ברור היה שה"גול ינצח. אולי לא היה ברור באיזו מידה: שישה אחוזים מעל לתוצאות הקודמות, כבר בסיבוב-הבחירות הראשון, כשה גוליסטים מקבלים 148 מאנדטים, וכל מתנגדיהם רק שישה.

אבל ברור היה שהם ינצחו, מכמה סיבות:
 ● בצרפת בוחרים רק מעל לגיל 21. ה פעם בחרו גם מעט מאוד בני 21, 22, 23, מאחר והביורוקרטיה הגוליסטית לא הכירה בזכות הבחירות של הצעירים שלא גרשמו מזמן. ואיזה צעיר חשב להירשם, כשלא דובר עד לחודש האחרון על בחירות?
 ● הכוח המתסיס, המהפכני, מורכב, ב רובו העצום, דווקא מצעירים מתחת לגיל 23.

● מעמד הפועלים, הממוסד לא פחות מהזעיר-בורגנות הגוליסטית, בגד במהפכת הצעירים. לאחר שברור היה שיקבלו חלק מהעוללות-השכר — היו הפועלים מעוניינים בהפסקת המהומות.

● המפלגה הקומוניסטית העצומה, התורשת על האיגוד המיקצועי המרכזי, נלחמה ממש כמו הגוליסטים במועמד-לראשות-ה ממשלה היחיד שתמך במרד-הנעורים — ראש-הממשלה לשעבר, הצרפתי-יהודי פייר מנדס-פראנס. מאמצי שני המימסדים פייר פרי, פנדס-פראנס לא נבחרו כלל למחוז המועמדות שלו.

לקראת קרבות-ירחוב

עתה נותרה צרפת במצב גרוע מכפי שהיה קיים לפני הבחירות. הצעירים משוכנעים, לאחר פעולות-הדיכוי של הרובע הלאטני, שאין עם מי לדבר. הם מוכנים לכל, ובייחוד מעוניינים הם בנקמה נגד המשטרה.

האירגונים הקיצוניים של השמאל החדש — בין אם זהו שמאל מאואיסטי, טרוצקיסטי, לאנארקיסטי או סתם אדויקאלי — הירדו למחתרת על-ידי חוקי-החירום. התוצאה: הם מתארגנים בסודיות רבה לקראת "קרבות" רחוב מתודרכים.

ואילו למצביעי-הפחד, שתיוקו את הישיש על כס ארמון-האלוה, כבר כליכך לא איכ פת אינו דיקטאטורה תהיה השלטת בצרפת: קומוניסטית-מתונה, נוסח-מוסקבה, או פא-שיסטית-מתונה, נוסח קלגסיו של דה-גול, התולם במסיגה.

הצרה היא רק, שגם השלמה זו עם מישהו טר כימעטי-דיקטאטורי לא תעזור. "אי-אפ" שר להחזיק ארץ במצב של חצי-חצי, אמר השבוע סטודנט חבוש וצולע, "החורף יראה את המשך מלחמת-האזרחים. ואז, אחת מן השתיים: או שצרפת תיהפך לארץ החופשית ביותר בעולם — או שתשקע למעמד של אחת הדיקטאטורות החשובות בתבל."

ככולו, מחסידיו של הנשיא הישיש שארל דה-גול. או גולד הרעיון שאפשר לנצח את ה גוליום רק בעזרת כוח גדול כמוהו, כימעט רודני כמוהו, כדאיניק כמוהו, ומעל לכל — הצמד לשמנות המהותית של הדור ה מזוקן הצרפתי, שהוא עמוד-התווך של ה רפובליקה החמישית.

כאשר פרץ מרד הרובע הלאטני, וה סטודנטים הכריחו את הפועלים — ובראשם האיגודים המיקצועיים הקומוניסטים והסר ציאליסטים — ללכת אחריהם, לא ידע ה שמאל המאורגן להגיב על מהפכת-הרחוב האידיאליסטית אלא בתביעות-שכר. אף כי שברור היה, שהתוספות ייהפכו לחסרות ערך תוך זמן קצר — הנמן הדרוש להעל את מחירים ולהסיכת הכלכלה הצרפתית

הנצח

שארל דה-גול — שהודח זר, על אף כישלונותיו מלשיון — עליי הפוד של אלה הנהיגים מטובות-ההנאה הלא-מבוססות של המימסד.

מסתם-מנצלת לכלכלת-אינפלציה המקפחת עוד יותר את העניים.

גוש מורד גוש

באריקאדות על חודש מאי לא הורקמו למען תביעות-שכר. הן הוקמו ל מען יסולק המישטר הישן. למען ילך לו דה-גול.
 הן קמו כדי שיחוסל, אחת לתמיד, המימסד המנופח והמדכא של הרפובליקה החמישית. ממש מאותה סיבה שקמו קודם לכן הבאריקאדות של דוטשקה בברמניה. וכמו שם, גם כאן, הוליד מרד-הנעורים

עו"ד שחאדה מאבק עיקרי

את העם הפלסטיני. עם זה יודע מה שהוא רוצה: שלום בכבוד.
 שלום, אשר התנאי היסודי להשגתו יהיה הכרה בזכותו של העם הפלסטיני בהקמת מדינה משלו, שתהיה קשורה עם בריית שלום עם ישראל

חקלאות

המישמש המר

בוקרה בלמישטיש. כך הודיע קריין הגל הקל לציבור הצרכנים, הוא מושג ערביי שבא להודיש כמה קצרה עונת-המישמש. עוד לפני שהספקת לראות את הסרי בשוק — וכבר נעלם. לכן, המשיך הקריין, "כדאי לך לנצל ללא דיחוי את השפע".
 הצרכנים אומנם חטפו ואכלו — פרי טעים, יפה וזול. אבל לא בכמויות מספר קות. וכך, עוד לפני שהסתיימה העונה, כבר הושלכו למזבלות 1500 טון של מישמש טוב, כ-10% מכלל היבול הצפוי השנה. ההסבר היקר: אין מה לעשות בעודפיה-פרי.

אזהרה מוקדמת. עוד בשנה שעברה, הוצפו השחקים בארץ מימשש מטעים נרחבים החלו מניבים, הוסיפו לכמות הקטנה-יחסית ששוקה קודם לכן בעיקר על-ידי חקלאים ערביים. אפשר היה להגיה, כי מועצת-הפירות תרשום את האזהרה לפנייה, תפתח דרכים לקליטת העודפים. היא עשתה נסיון מצומצם — ומזלח — ליצא כמות כלשהי לאירופה. שם התחרה הפרי הגדול והנאה עם תוצרת איטליה וספרד, השיג מחירים גבוהים. אולם כדי לייצא אלפים של סוגות, דרושים סידורי הובלה אשר ספק אדם המייצאים יוכלו לעזור בהם.

עליכן נשאלת השאלה: האומנם לא יהיה כגום מהשתת כמויות גדולות של פרי? את התשובה אפשר לראות בחצית-הריסר צורות, בתנויות לפירות מיובשים — וכל הצורות מיובאות בכמויות גדולות לישראל. חלוקת וייצור. אילו נעשו ההכנות מראש, ניתן היה להפיק מעודפיה-המישמש: (המשך בעמוד 15)

• מחר במישמש.